

Закон о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине („Службени гласник РС“ бр.67/2003, 135/2004, 61/2005, 101/2007, 105/2009, 101/2011, 6/2015, 87/2018 – други закон

Стварна надлежност (законски основ за поступање) Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, заснива се на два основа.

Први је у одредби члана 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине који између осталог наводи да су државни органи Републике Србије одређени овим Законом надлежни за вођење поступка за кривична дела предвиђена у члану 2. истог Закона, која су извршена на територији бивше СФРЈ, без обзира на држављанство учиниоца или жртве.

Други основ се налази у одредби члана 107. став 1. КЗ СРЈ, који говори о важењу Југословенског кривичног законодавства и за странца који ван територије СРЈ учини према њој или њеном држављанину кривично дело (тзв.принцип пасивног персоналитета), што је управо овде случај, обзиром да су породице жртава држављани Републике Србије. Оваква одредба је постојала и постоји и у кривичним законодавствима држава у региону.

Треба напоменути, да и међународне конвенције које се односе на заштиту цивила у оружаним сукобима које су потписали, ратификовали и примењују како Република Србија тако и државе у региону, такође пружају могућност да се за овако тешка кривична дела кривични поступци воде и у држави у којој оптужени нису држављани те државе, односно на чијој територији се није десио ратни злочин.